

1. ....
2. ....
3. ....

Plan wydarzeń

Szekspir pod pozorem opisania dziejów rycerza Makbeta wyraził swoją niechęć do monarchii absolutnej charakteryzującej się licznymi spiskami, zamachami i morderstwami, szczególnie pod koniec panowania Elżbiety I.

Plan wydarzeń

1. Pierwsze spotkanie trzech czarownic.
2. Król Szkocji Duncan dowiaduje się o dzielności krewnego Makbeta.
3. Informacja o zdradzie tana (naczelnika hrabstwa) Kawdoru.
4. Decyzja króla o mianowaniu tanem Kawdoru Makbeta.
5. Przepowiednia czarownic.
6. Częściowe spełnienie się przepowiedni – decyzja króla dotycząca Makbeta.
7. Pałac w Forres – przedstawienie przez króla decyzji o dziedziczeniu korony przez najstarszego syna.
8. Pierwsze mordercze myśli Makbeta.
9. Planowanie zabójstwa króla przez Lady Makbet.
10. Król w zamku Makbeta w Inverness.
11. Wątpliwości Makbeta.
12. Spotkanie z przyjacielem Bankiem.
13. Zabójstwo króla.
14. Zabicie służących posądzonych o zasztyletowanie króla.

15. Uciezka przerażonych synów Dunkana – Malkolma i Donalbeina.
16. Obranie Makbeta na króla Szkocji i droga do Skony na koronację.
17. Makbet królem.
18. Zabicie Banka i uciezka Fleance’a.
19. Pojawienie się ducha Banka na uczcie u Makbeta.
20. Plan Hekate zniszczenia Makbeta.
21. Spotkanie Lennox z Lordem.
22. Kolejne przepowiednie czarownic.
23. Informacja o uciezce Makdufa do Anglii.
24. Rosse u Lady Makduf.
25. Zabicie syna Makdufa.
26. Malkolm i Makduf w Anglii.
27. Przybycie Rosse’a.
28. Poinformowanie Makdufa o morderstwie w Fajf.
29. Obłąd Lady Makbet.
30. Wyprawa szkockich żołnierzy do lasu Birnam.
31. Przygotowania do wojny.
32. Spotkanie pod lasem Birnam wojsk angielskich i szkockich.
33. Śmierć Lady Makbet.
34. Spełnienie się przepowiedni.
35. Walka Makbeta z Makdufem.
36. Śmierć Makbeta.
37. Malkolm królem Szkocji.

Streszczenie

Akt pierwszy

Scena pierwsza

UMOWA Pusta okolica. Przy wtórze grzmotów i błyskawic wchodzi trzy czarownice. Umawiają się na powtórne spotkanie przed zachodem słońca, gdy skończy się burza. Wtedy też *na wrzosach* mają przepowiedzieć przyszłość wracającemu z bitwy Makbetowi (wodzowi szkockich wojsk i namiestnikowi hrabstwa Glamis). Po chwili czarownice znikają.

Scena druga

**OPOWIEŚĆ
ŻOŁNIERZA** Obóz wojskowy pod szkockim miastem Forres. W oddali słychać odgłosy bitwy. Wchodzi król Szkocji Duncan z synami: Malkolmem i Donalbeinem oraz dostojnikiem Lennoxem. Spotykają rannego Żołnierza, który informuje ich o przebiegu bitwy. Otóż walczący po norweskiej stronie buntownik Makdonwald wygrywał już ze Szkotami, gdy zabił go dzielny kuzyn króla – Makbet. Przedarł się przez zastępy wojsk do zdrajcy i

*Nieubłagane zadawał mu cięcia,/ Aż go rozrąbał
od czaszki do szczęki (s. 8).*

W szkockich żołnierzach obudziła się nadzieja na wygraną, gdy niespodziewanie przybyły norweskie posiłki. Nie zniechęciło to jednak Makbeta i jego przyjaciela Banka i ze zdwojoną siłą natarli na nieprzyjaciół. Wiadomość ta bardzo cieszy króla, który wydaje rozkaz opatrzenia rannego Żołnierza. Po tych rewelacjach wchodzi tan (szkocki tytuł arystokratyczny, naczelnik hrabstwa) Rosse. Pozdrowia króla Dunkana i informuje o zdradzie tana Kawdoru oraz o męstwie Makbeta, dzięki któremu szala zwycięstwa przechyliła się na szkocką stronę. Mówi także, że norweski król Sweno prosi o pokój i zgodę na pochowanie poległych żołnierzy oraz obiecuje wypłacić Szkotom dziesięć tysięcy dolarów za doścu czynienia za poniesione straty. Król wydaje wyrok śmierci na zdrajcę (naczelnika Kawdoru) i hrabstwo Kawdor poleca oddać w ręce Makbeta. Zleca Rosse'owi zanieśenie dobrej wieści dzielnemu Makbetowi.

WIEŚĆ O ZDRADZIE

Scena trzecia

ROZMOWA CZAROWNIC

Dzika okolica, jest burza. Wchodzą trzy czarownice. Jedna opowiada, jak chce ukarać pewnego kupca wełny, którego żona nie poczęstowała jej kasztanami, tylko przepędziła ze wzgardą. Mężczyzna jest właśnie na okręcie, w drodze do

Streszczenie

Damaszku. Wiedźma zamierza mu dokuczać przez wiele dni i nocy:

Kluc' go będe, szczypać, dręczyć,/ Cherlać musi i kawęczyć;/ Snu nie znajdzie w noc i we dnie (s. 11).

Pozostałe czarownice obiecują jej pomoc. Gdy słyszą, że zbliża się Makbet, tworzą magiczny krąg i rzucają zaklęcie. Banko na ich widok zastanawia się, kim są te *wywiędle i szpetne* postaci. Pyta, czy rozumieją ludzką mowę. Makbet rozkazuje, aby się przedstawiły, jeśli potrafią mówić. Czarownice

PRZEPOWIEDNIE witają go tytułami: tana Glamisu, tana Kawdoru

i przyszłego króla. Wódz jest przerażony tą wróżbą. Banko prosi wiedźmy, by i jemu przepowiedziały przyszłość. Wiedźmy odpowiadają, że będzie większy i szczęśliwszy od swego przyjaciela oraz że jego potomek zostanie kiedyś królem. Makbet żąda, by wyjaśniły, skąd mają te informacje. Czarownice znikają. Zdezorientowani mężczyźni zastanawiają się, czy wiedźmy nie były czasem wytworem ich wyobraźni, gdy wchodzą szkoccy dostojnicy: Rosse i Angus. Rosse informuje Makbeta, że król jest pod wrażeniem jego waleczności i dzielności, o których dowiedział się z relacji wychwalających

**KRÓLEWSKA
NAGRODA**

jego czyny gońców. Mianuje go za to tanem Kawdoru i chce się z nim zobaczyć. Wódz jest

zaskoczony tym zaszczytem, bo nie wie jeszcze o zdradzie poprzedniego naczelnika hrabstwa i królewskim rozkazie zabicia go. O tym Rosse również go informuje. Banko domyśla się, że czarownice mówiły prawdę. Makbet także zaczyna wierzyć w słowa wiedźm. Dziękuje posłańcom za pomyślne wieści, natomiast Banko pyta, czy wątpi jeszcze, że jego dzieci będą królami, skoro przepowiednia w połowie się już sprawdziła. Banko ostrzega go, że wróżba może podsycić w nim *niebezpieczną żądzę korony* (s. 16). Twierdzi, że czarownice specjalnie mogły nazwać go królem, by rzeczywiście zapragnął nim być. Makbet zastanawia się nad słowami czarownic. Sądzi, że przepowiednia nie może być czymś złym, bo zasłużenie został naczelnikiem hrabstwa Kawdor, lecz nie jest także czymś dobrym, bo nasuwa mu złe myśli o przyszłej koronie i władzy. W końcu zdaje się na czas, który wszystko pokaże. Banko, widząc zadumanie towarzysza broni, czuje, że przyjaciel nie oswoił się jeszcze z nowymi tytułami. Ruszają w drogę, bowiem Rosse ma zaprowadzić ich przed królewskie oblicze.

PRZESTROGA**Scena czwarta****WIEŚĆ
O ŚMIERCI
ZDRAJCY**

Królewski pałac w Forres. Przy dźwięku trąb wchodzi król Duncan z Malkolmem i Donalbinem oraz Lennoxem i orszakiem.

Król pyta, czy wykonano już wyrok śmierci na zdrajcy – naczelniku Kawdor. Malkolm odpowiada, że wysłani w tym celu posłańcy jeszcze nie wrócili. Spotkany wcześniej świadek zajścia poświadczył, że ten Kawdor nie żyje, a przed śmiercią przyznał się do winy i wyraził skruchę z powodu swojej zdrady. Król stwierdza z goryczą, że ufał

GORYCZ KRÓLA

Makdonwaldowi. Wchodzą Makbet, Banko, Rosse i Angus. Duncan z radością wita swego kuzyna Makbeta, dziękuje mu za jego zasługi na polu bitwy. Makbet skromnie stwierdza, że obrona kraju i króla to jego obowiązek, który stara się wykonywać najlepiej jak potrafi. Władca dziękuje także Bankowi za jego odwagę i zasługi. Obiecuje też, że wszyscy zasłużeni na polu bitwy żołnierze zostaną nagrodzeni

OBIETNICA I PLANY

szlacheckimi tytułami. Ogłasza przy tym, że koronę przekaze najstarszemu synowi – Malkolmowi i odtąd młodzieniec będzie się zwać księciem Kumberlandu. Planują dalej ruszyć w drogę i zatrzymać się w zamku Makbeta w Inverness. Wódz listownie sprzedaje żonę o odwiedzinach Dunkana i relacjonuje jej przebieg spotkania z czarownicami. Myśli także, że musi zabić Malkolma, gdyż królewski syn stoi mu na przeszkodzie w zdobyciu korony. Duncan wychwala przed Bankiem zalety Makbeta.